

امیر حسین صدیق در گفت‌وگوبا «صبا»:

سختگیرتر شده‌ام

وحید خانه‌ساز

گفت‌وگو

سریال «بی‌قرار» به تهیه‌کنندگی مجید اوجی و کارگردانی فلورا سام با بازی محمدرضا شریفی نیا، لاله اسکندری، سارا خوئینی‌ها، اتیلا پسیانی، شقایق فراهانی، کامران تفتی و امیر حسین صدیق یکی از سریال‌های پربازبگری است که بالاخره با وقفه‌ای چندساله به روی آنتن شبکه دو سیما رفت. این سریال با این‌که چند سال پیش تولید شده بود و با چهار سال تأخیر به روی آنتن رفت اما با این حال دیده شد و مخاطبان از آن استقبال کردند. البته فصل اول این اثر تلویزیونی پس از زمان تولید به روی آنتن رفته بود و فصل دوم آن که به درخواست مسئولان ساخته شده بود پس از بازپخش فصل اول به روی آنتن رفت.

امیرحسین صدیق که اوایل دهه ۷۰ با بازی در «قصه‌های تابه‌تا» ساخته مرضیه برومند پا به عرصه تلویزیون گذاشته و سپس در آثار متعددی حضور یافته و با کارگردان‌های مطرحی چون هرمز هدایت، مسعود شاه‌محمدی، کیانوش عیاری، همایون اسعدیان و اصغر فرهادی همکاری کرده و در چنداثر سینمایی نیز ایفای نقش کرده، درباره روند فعالیت‌هایش طی این سال‌ها و چگونگی حضورش در سریال «بی‌قرار» با «صبا» گفت‌وگو کرد.

شما در اوایل دهه ۷۰ پا به عرصه تلویزیون گذاشتید و حال نزدیک به سه دهه است که در عرصه بازیگری فعال هستید. به نظر تان طی این مدت در عرصه سریال‌سازی چه روندی را طی کرده‌ایم؟

سوال شمارا از منظر شخصی و باتوجه به پیشنهادهاتی که داشته‌ام پاسخ می‌دهم. به نظر من رشد و پیشرفت خاصی نداشته‌ایم و حتی در خیلی از موارد دچار کمی و کاستی‌های فراوانی بوده‌ایم. طی این سال‌ها در مقاطعی نیز روندی نزولی داشته‌ایم. شخصا تصورم این است که دهه‌های ۶۰ و ۷۰ دوران طلایی تلویزیون بوده‌اند.

بله، درست است. جالب این‌که آن زمان که ما به تولید حرفه‌ای سریال می‌پرداختیم بسیاری از کشورها در این زمینه فعال نبودند و اگر هم تولیدی داشتند برای مصارف داخلی‌شان بوده و این در حالی است که در همان زمان سریال‌های ایرانی مشتری خودشان را در خارج از ایران داشتند؛ چه در شبکه‌های فارسی‌زبان و چه در شبکه‌های تلویزیونی خارجی.

بله، همین‌طور است. آن زمان که ما در عرصه سریال‌سازی فعال بودیم بسیاری از کشورهای آسیایی فعالیتی در این زمینه نداشتند یا آثار بسیارضعیفی تولید می‌کردند.

بله، ترکیه یکی از همین کشورهاست. یادم هست در همان مقاطع یکی، دو اثر ترکی دیده بودم که از فیلم‌فارسی‌های ما به‌صورت عین به عین کپی شده بودند؛ و جالب این‌که چند وقت پیش در خبری خواندم که حال کشور ترکیه دومین صادرکننده سریال به جهان است.

بله، این اتفاق طی شش-هفت سال گذشته رخ داده است. البته ترکیه‌ها بخشی از سرمایه‌گردشگری خود را به فیلم‌سازی و سریال‌سازی اختصاص داده‌اند تا به این ترتیب جذب توریست کنند، یعنی زیرساخت‌های خود را تغییر داده‌اند.

و این‌که کمی نگاهشان را بازتر کرده‌اند. در صورتی که ما پتانسیل آن را داریم که در این زمینه موفق باشیم زیرا نویسندگان و کارگردان‌های بسیار خوبی داریم. خدا را شکر طی بیست‌وچند سال فعالیتیم در عرصه بازیگری، فرصت این را داشته‌ام با خیلی از کارگردان‌ها همکاری کنم؛ از جوان‌ها گرفته تا آدم‌های کارکشته و حرفه‌ای. به هر حال پتانسیلی که لازمه کار است وجود دارد.

برای به‌کارگیری این پتانسیل چه باید کرد؟

باید به مقوله سینما و تلویزیون نگاهی دوباره داشته باشیم. زیرا این دو مدیوم به‌جز وجه هنری، بیزینس و تجارت محسوب می‌شوند.

شاید هنوز این مسئله را نپذیرفته‌ایم تا پس از آن تن به بازنگری دوباره دهیم.

بله و شاید هنوز نگاهمان شخصی است؛ و این‌که همواره ممیزی‌های وجود دارد که خیلی عام نیستند و آسیب‌زننده‌اند. شما به مقوله گردشگری اشاره کردید. ما در این بخش نیز پتانسیل‌های بسیاری داریم.

لااقل در این بخش اوضاعمان از کشوری مثل ترکیه بهتر است.

در زمینه گردشگری از خیلی کشورها بهتریم. اما نمی‌دانم چرا اوضاع ما این است.

در حال حاضر کارگردان‌های کاربلدی چون خانم مرضیه برومند، داوود میرباقری و کیانوش عیاری و بسیاری دیگر با تلویزیون همکاری نمی‌کنند. این خلأ چقدر بر کیفیت آثار تأثیر می‌گذارد؟ و چه اتفاقی افتاده که چنین هنرمندانی را دیگر در تلویزیون نداریم.

برخی مسائل را همه می‌دانیم اما نمی‌خواهیم درباره‌شان حرف بزنیم. بی‌شک کارگردان‌ها و تهیه‌کنندگان خوبی داریم که طی سالیان طولانی از ابتدای انقلاب با تلویزیون همکاری کرده‌اند و امتحانشان را پس داده‌اند و با تولید آثار باکیفیت باعث شده‌اند از دهه‌های ۶۰ و ۷۰ به‌عنوان عصر طلایی تلویزیون یاد کنیم. البته در این میان عوامل بخش‌های دیگر تولید، به‌خصوص بازیگران نیز در کیفیت اثر موثرند و غیبت آن‌ها بر کیفیت آثار تأثیر می‌گذارد. بسیار خوب است که استعدادهای جوان دعوت به کار شوند، اما به هر حال بسیاری از بازیگران قدیمی را می‌شناسم که کار نمی‌کنند و جایشان در تلویزیون خالی است.

روند موجود و فرازونشیب‌هایی که طی این سال‌ها با آن‌ها مواجه بوده‌ایم چقدر مبنای انتخاب‌های شما را تحت تأثیر قرار داده‌اند؟

من کار حرفه‌ای‌ام را با خانم مرضیه برومند آغاز کردم و با آثار ایشان شناخته شدم و پس از آن‌که نسبت به ایشان و آثارشان به شناخت بیشتری رسیدم، سعی کردم از کارهای ایشان مانند کلاس درس استفاده کنم. همین موضوع باعث شده که استانداردهای من به نگاه ایشان نزدیکتر باشد زیرا قبولشان داشتم و همواره تلاش کرده‌ام در همان راستا پیش بروم. گاهی نیز گفته‌ام کاش شغلم بازیگری نبود تا به همه ایده‌آل‌هایم جامه عمل بپوشانم. در این میان گاه نیز در آثاری حضور یافته‌ام که ایده‌آل من نبوده‌اند یا در مرحله ساخت از آنچه تصور می‌کرده‌ام دور شده‌اند. اما درباره تغییر روند در چگونگی انتخاب‌هایم، نمی‌توانم چیزی بگویم و باید کسی از بیرون مرا نقد کند؛ زیرا وقتی در مسیر معینی حرکت می‌کنیم متوجه تغییرات نمی‌شویم. البته در بعضی موارد شاید کمی سختگیرتر شده‌ام، البته نه سختگیر از نوع بد. مثلاً سعی کرده‌ام زندگی‌ام را کوچک‌تر کنم تا مجبور نباشم برای خرج زندگی دست به هر کاری بزنم.

منظور تان از این‌که می‌گویید زندگی تان را کوچک‌تر کرده‌اید چیست؟

مثلاً در روستا زندگی می‌کنم و زندگی جمع‌وجورتر و کم‌هزینه‌تری دارم و تلاش می‌کنم خوشحالی‌ام را جای دیگری پیدا کنم.

در این میان بازیگری چه جایگاهی دارد؟

با شور و اشتیاق بسیاری پا به عرصه بازیگری گذاشتم اما این روند حالی را در من ایجاد کرد که کمی از این عرصه دل‌زده شدم اما هنوز عاشق بازیگری هستم و هنوز می‌گویم کاش در کشور خودم فرصتی پیش بیاید تا با بزرگانی که دوستشان دارم همکاری کنم و ایفاگر نقش‌هایی باشم که دوستشان دارم.

تصورم این است که هنوز در عرصه بازیگری به حقتان نرسیده‌اید.

خیلی‌ها چنین نظری دارند اما گاه با خودم فکر می‌کنم شاید حقم به همین اندازه بوده و انتظارم از خودم زیاد است.

چه شد که در سریال «بی‌قرار» حضور یافتید؟

سریال «بی‌قرار» در سال ۱۳۹۳ تولید شده است و اگر در همان مقطع که آماده پخش بود به روی آنتن می‌رفت مطمئناً اثری به‌روزتر و نوتر بود. به هر حال زمانی که یک اثر پنج سال بعد به روی آنتن برود اصطلاحاً می‌گوییم کار بیات شده است و بالاخره کهنگی اثر نمود بیشتری پیدا می‌کند. اما با همه این‌ها خداراشکر سریال مخاطبان خودش را پیدا کرد.

درباره ویژگی‌های نقشتان نیز کمی توضیح دهید.

در سریال «بی‌قرار» شخصا از بازی‌ام راضی نیستم و توقع بیشتری از خودم داشتم.

چرا از بازی خودتان راضی نیستید؟

در فصل اول «بی‌قرار» آقای علی قربان‌زاده نقش را بازی می‌کردند و گویا در زمان تولید فصل دوم، خارج از کشور بودند و در پروژه دیگری حضور داشتند به همین دلیل من به جای ایشان در سریال حضور یافتم؛ اما خیلی عجله‌ای به کار فرا خوانده شدم و همه چیز خیلی سریع اتفاق افتاد.

آنچه شما را به حضور در سریال «بی‌قرار» راغب کرد چه بود؟

به این دلیل که خانم فلورا سام نویسنده و کارگردان اثر بودند و آقای مجید اوجی تهیه‌کنندگی آن را به عهده داشتند. آقای اوجی جزو معدود تهیه‌کنندگان باانصاف و کاربلد سسازمان صداوسیماست که اخیراً فعالیت‌های کمتری در زمینه تولید دارد. ان‌شاءالله همیشه برقرار و سلامت باشند.

اغلب اعضای پروژه «بی‌قرار» نظر شما را درباره ایشان دارند و از اخلاق مدار بودن و خوش‌حسابی ایشان می‌گویند.

آقای اوجی یکی از خوبان حال حاضر تلویزیون است که هنوز تن به شرایط موجود نداده است. همان‌طور که می‌دانید در حال حاضر شرایط مادی همه چیز را تعیین می‌کند و اخلاق‌گرایی حتی در تولیدات تلویزیونی نیز کنار رفته است.

درباره کلیت اثر چه نظری دارید و منظور تان از این‌که گفتید اثر بیات شده، چیست؛ زیرا سریال به مضامینی می‌پردازد که تاریخ مصرف ندارد؛ مقولاتی چون انسانیت، عشق و خیانت.

منظور من از بیات شدن اثر همان است که پیش‌تر گفتم. اگر سریال پنج سال پیش به روی آنتن می‌رفت حال و هوای تازه‌تر و نوتری داشت؛ زیرا مخاطبان در آن زمان هنوز سریال‌های ترکیه‌ای را ندیده بودند و حال برخی از آن‌ها می‌گویند فلان قسمت سریال شبیه بخشی از فلان سریال ترکیه‌ای است و من در جواب به آن‌ها می‌گویم یادتان باشد که سریال «بی‌قرار» حداقل هفت-هشت سال پیش نوشته شده است یعنی زمانی که آثار ترکیه‌ای مشابه، تولید نشده بودند. بنابراین اگر سریال «بی‌قرار» پس از تولید به روی آنتن می‌رفت مخاطبان بیشتری را جذب می‌کرد.

نحوه همکاری‌تان با خانم فلورا سام چگونه بود؟

خانم فلورا سام را سال‌هاست می‌شناسم. ایشان علاوه بر بازیگری، نویسنده نیز هستند و حداقل دو سریال بازی کرده‌ام که نویسنده آن‌ها خانم سام بوده است. ایشان و همسرشان آقای اوجی را از قبل می‌شناختم و رابطه‌ام با آن‌ها دوستانه و صمیمی بود. ایشان برخلاف برخی از کارگردان‌های جوان از بازیگرانشان به‌خوبی استفاده کردند و در ارائه نقش دست آن‌ها را تا جای ممکن باز می‌گذاشتند. خانم سام با این‌که نویسنده فیلمنامه نیز بودند؛ اما نسبت به متن تعصبی نداشتند و بازیگران را در بیان و ارائه دیالوگ آزاد می‌گذاشتند. در زمینه کارگردانی نیز دکوپاژ ساده و روانی داشتند. پس از ساخت سریال «بی‌قرار» امیدوار بودم که ایشان آثار بیشتری بسازند که گویا این فرصت هنوز دست نداده است.

بازخورد مخاطبان را نسبت به سریال دنبال می‌کنید؟

بله، در جریان بازخورد مخاطبان هستم و در فضای مجازی نیز پست‌هایی قرار می‌دهم که نظر مخاطبان را نسبت به سریال بدانم که اغلب نظرات، یعنی حدود ۹۵درصد نظرات مثبت است. طی مدت پخش نیز، در کوچه و خیابان و اتوبوس و مترو به‌صورت رودرو با مردم مواجه بودم و آن‌ها نیز نسبت به سریال ابراز رضایت می‌کردند و هرچه به پایان سریال نزدیک می‌شدم و داستان روند پیچیده‌تری پیدا می‌کرد، بازخورد‌ها نیز مثبت‌تر می‌شد.

در حال حاضر به چه کارهایی مشغول هستید؟

برای حضور در دو سریال و یک فیلم سینمایی مشغول گپ‌وگفت هستم، اما از آن جایی‌که قراردادی نوشته نشده است اجازه ندارم درباره آن‌ها صحبت کنم. این را هم بگویم که پس از عدم حضور ناخواسته‌ام در برنامه «کتاب‌باز» با خودم گفتم می‌توانم از انرژی خودم به‌صورت رایگان برای ترویج کتاب‌خوانی استفاده کنم، به همین دلیل این روزها ترجیح می‌دهم کتاب‌باز باشم و کتاب‌خوانی و مطالعه را ترویج کنم.

